

any I - 30 de juny 1934 - núm. 11

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

del moment

El Govern Samper, demanà a la Cambra de Madrid, excepcionals poders, per a exigir de Catalunya l'estricta compliment de l'acord del Tribunal de Garanties.

Sinó fos que estem atravesant uns moments vertaderament difícils, n'hi hauria per fer-s'hi un panxó de riure... perquè quan després de tres setmanes d'haver-se ratificat en el Parlament Català la tant discutida llei de Contractes de Conreu, i després d'haver estat ajornada un dia i un altre dia, la seva discussió al Parlament de Madrid, ara es desvetlla el senyor Samper, empès per les minories de dreta, a demanar de la Cambra uns poders excepcionals, per obligar Catalunya a ajupir-se i a acatar la voluntat de tots els seus més declarats enemics.

L'efecte que el Sr. Samper volia causar amb aquestes mesures, ha estat ben contraproductiu, ja que tant haviat com s'han conegut aquestes mesures, s'ha aixecat en el vertader poble esquerrà, el mateix esperit revolucionari i de renovació, que sentia en la data gloriosa del 14 d'abril de 1931.

Pel que afecta a nosaltres, sols hem de dir que estem esperant impacientment, la prompte aplicació d'aquestes mesures excepcionals, ja que tenim la plena seguretat que acabaran d'exaltar l'esperit de catalanitat que es respira arreu de Catalunya i que per obra i gràcia del Govern Samper avui ja el comprèn tota la democràcia espanyola.

la granota samperesca ha sortit del clot de l'aigua bruta

El senyor Samper, la fisonomia del qual ens recorda vagament la d'una granota, ha sortit del clot d'aigua bruta que és el seu govern i emparat per la figura quixotesca de Gil Robles, Primo de Rivera i el sagristà de Lerroux, ha agafat la seva llança i el seu cavall arnat i s'ha llençat contra nosaltres.

Nosaltres, però, fem com Conradino, del qual ens conta la història que va llençar el seu guant contra els seus ofensors i aquells no varen sapiguer acceptar el repte.

En Samper ha fet igual. Primer que tot ha deslligat les seves fúries, però després li ha sapigut greu i dintre l'olla del seu cap s'hi han format blaus nuvolets de mala estrugància, i cridant els seus corcers desbocats s'han posat tots plegats dintre l'estable, que és el lloc d'on no havien d'haver sortit mai.

En Samper, la fisonomia del qual sembla una granota, ho repetim, ha vist que si continuava en la seva actitud se li veuria la ceba. I per evitar-ho, fent d'abogadet sense feina, ha anat a aconsellar-se en les modernes tiradores de cartes que són en Cambó, en Gil, en Martínez de Velasco i el fantasma inconegut i anònim de Melquiades.

Les quatre Parques no sabem el què devien aconsellar al rebuig de l'aigua bruta. Però al Parlament carca i pagerol de la ex-República han revocat la Llei, que el Parlament de casa nostra va ratificar.

Una altra petita rondalla que quan sigui l'hora explicarem a la vora del foc als morts aconselladors. El senyor Samper, potser un dia s'arrencarà els pocs cabells que li deuen

quedar a no sé on, per haver-se fiat de la paraula ronyosa dels polls de mala estrugància.

A nosaltres, però, no ens ha fet cap gràcia l'aconselladora actitud dels prohoms que enyoren doblegar l'espina davant les dames d'esquena lluenta de la cort, o del brètol encasacat com una arengada que s'anomena Alfons.

A nosaltres no ens ha fet cap gràcia que ens prenguin per l'escarialla de la Península i que tothom tingui dret a fer de nosaltres els que els hi dongui la gana.

A nosaltres, diem, ens fa tan poca gràcia, que no ens en fa gens, que els infelïços consellers omplin el cap d'aquell pobre home amb consells d'ultratomba i que ell s'en testí a seguir-los.

Nosaltres no hem permès ja una vegada que ens trepitgin la dignitat, els peus de trepitjadors de raïms dels homes que per dissort governen Espanya amagats darrera les cortines. La primera vegada vàrem replicar cloent els punys i mirant fit a fit als ultratjadors de la nostra terra. La segona vegada la resposta serà més categòrica, més contundent.

A la nostra segona resposta aixecarem un catafalc ornat amb ramades de flors i pintat de coloraines en senyal de festa i al damunt d'ell hi farem desfilar les desferres humanes que ens odien tant profundament que la seva glòria celestial fóra que fossin tortugues per poder aixafar-nos el cap cada vegada que volguéssim respirar una mica d'aire.

Però dissortadament per ells no ho som de tortugues.

Som lleons. Som felins que treurem ies nostres urpes a la primera farum de perill i ensabraonarem al damunt dels mals caçadors que vulguin occirnos dins les nostres mateixes cases.

Som felins i les nostres urpes es tacaran amb la seva bilis quan els tinguem engrapats i a punt d'estripar-los amb la urpada definitiva.

Llavors potser es penediran dels seus consells donats en mala hora i es faran els penedits i donaran les culpes a En Samper.

Però nosaltres ja sabrem de sobres que en Samper és un titella. Una poca cosa. Un no res. I per això no li donem tota la culpa.

Es un infeliç que el poder li ha esbravat la sang i li ha fet veure les estrelles.

Els que tindran la culpa del què passi a Catalunya. I el que tindrem més a prop serà en Cambó i que el que ens agradarà més el sacsejar-lo per ser tant traïdor com és i tan mala cuca.

Tots plegats ja sentiran la nostra ira, però ell dintre la seva consciència renegada sentirà un pesombre endiastrat que no el deixarà viure més i li farà arrossegar la seva còrpora per la pols de totes les vergonyes mentre li duri un mal minut de vida, i tota la seva existència es desenvoluparà amb un crit ferint-li les orelles: "mori Cambó", "mori Cambó".

AUDACIOS

sessions patriòtiques?

Cada vegada que a l'Espanya monàrquica i parlamentària s'ha posat núvol amenaçant tempesta, s'ha celebrat al Congrés espanyol una sessió patriòtica i cada vegada també, després del torb, s'ha perdut un floró d'aquella corona que deixà als seus successors Isabel la Catòlica.

Des de la implantació del parlamentarisme a Espanya, amb aquelles cànides Corts de Càdiz que pogueren fer d'Ibèria un país lliure i digne i acabaren entregant el país en mans d'un dèspota analfabet com Ferran VIII, fins a les últimes que presidí en Melquiades Alvarez, entre sessió patriòtica i sessió patriòtica, es liquidà tot un imperi colonial, hi hagueren tres guerres civils i es perdé el prestigi internacional i militar d'Espanya.

Els Alcalà Galiano, Martínez de la Rosa, Olòzaga, Castelar i tots els canaris que omplenaren les antalogies parlamentàries amb els seus eloqüents discursos, no pogueren evitar que els Narvæz, Fernández de Córdova, Serranos, O'Donnell, Pavies i Primos es barrotessin tot el patrimoni nacional, mentre ells adormien el país amb els seus trinos.

I d'aquesta manera es perdé Amèrica, les Antilles, i a l'aventura africana, com que ja no hi havia territoris a perdre s'hi perdé la fama i quelcom més de l'Estat Major de l'Exèrcit monàrquic.

Semblava que al caure la monarquia el 14 d'abril, s'havia obert una xanera profunda entre l'Espanya caduca i anacrònica i l'Espanya nova que volia esborrar totes les vergonyes que els regnats d'Austries i Borbons l'hi havien fet sofrir i recomençar una nova Història; desgraciadament no és així.

Els atavismes de tants segles de subjugació plutoeràtica i religiosa, han fet possible que als tres anys de República el seu Parlament estigués compost per els noms més il·lustres de l'Espanya faraònica i el president no res menys que en Santiago Alba, que ens ha resultat un republicà cent per cent, després d'haver sigut ministre d'Estat d'aquell govern de gallines presidit per en

Garcia Prieto, que entregà sense resistència el poder a en Primo de Rivera.

I és amb aquestes circumstàncies que es produïa la primera i greu topada entre Catalunya i l'Espanya nova, entre el Govern i Parlament monarquitzants de la República Espanyola i el govern republicà de la Regió Autònoma, creant una tivantor perillosa que pot convertir-se en un conflicte de conseqüències greus, que els catalans estem disposats a afrontar sense vacil·lacions, per tal d'acabar d'una vegada amb tutelles pròdigues i perquè puguem menjar-nos el pa llescat per les nostres pròpies mans.

Tots sabem gairebé pe a pa la gènesis del conflicte, per haver estat fidels a un contracte establert entre l'Estat i la Regió, que en un dels seus articles diu més o menys que: la regió autònoma pot millorar les lleis de l'estat, en sentit d'ampliar les llibertats que concedeixen les mateixes; ens surt un Govern que presenta un recurs al Tribunal de Garanties i aquest, compost en sa majoria per representants de l'Espanya troglodítica i latifundista, falla en contra del Govern i el Parlament de Catalunya.

El Govern de Catalunya i el seu Parlament han respost al greuge de l'única manera digna que podien respondre, això és, no acatant el fall i no avenint-se a arranjaments darrera cortina.

Aquesta situació, aquesta mena de comèdia dramàtica que vivim perquè en som actors, i que en els moments que escrivim ja fa quinze dies que dura, sense que els seus autors trobin el seu desenllaç final. Perdut el propi control, perquè viuen a precari, tenen d'acceptar totes les suggerències i les ordres dels elements que els apoen, i aquests no troben altra solució que una sessió patriòtica amb Marxa de Càdiz primer i després, si les coses van bé, amb Marxa Reial.

Ja fa dies que els diaris de la "Una e Indivisible", "A. B. C.", "Debate", "Informaciones", inflen el gos, per crear ambient contra Catalunya; la seva literatura és la mateixa dels dies per ells felïços de la Llei de Jurisdiccions, que d'arreu d'Espanya se